

15 MEI 1923

No. 10

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Daarom zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent,
zal de Zoon des menschen komen. Matth. 24 : 44.

EEN MODERNE STUDIE VAN DE OPSTANDING.

DOOR PROF. N. L. NELSON.

(Vervolg.)

Een gedaante van dit leven of licht is de opstanding, of de macht die den dood overwint; in 't kort, het is dat goddelijk iets, hetwelk Jezus in zich draagt, hetwelk van den Zoon van Maria maakt: den Verlosser, den Zaligmaker; Christus is de macht die redt en herstelt — de „kracht Gods tot zaligheid”.

Wanneer men eenmaal verstaat de werkelijkheid en algemeenheid van Jezus als de Christus — iets wat slechts mogelijk is wanneer een mensch is wedergeboren (zie Joh. 3 : 3), is het gemakkelijk geloof te hebben in de opstanding. Maar zonder zulk een getuigenis is geen ander denkbeeld in 's menschen eeuwige loopbaan zóo moeilijk te gelooven; want de les, geleerd door hetgeen wij abusievelijk dood noemen, is overweldigend negatief.

„Uit, uit kort licht”, zegt Shakespeare: „De mensch is slechts een wandelende schaduw, een armzalige speler, die zijn tijd op de planken slijt met pralen, en van wien men dan niets meer hoort.” En lang vóór Shakespeare, meer dan 3000 jaar geleden, werd het zelfde pessimistische idee in deze woorden uitgedrukt: „Want wat den kinderen der menschen wedervaart, dat wedervaart ook den beesten, en eenerlei wedervaart hun beiden; gelijk die sterft, alzóó sterft deze, en zij allen hebben eenerlei adem; en de uitnemendheid der menschen boven de beesten is gene, want allen zijn ze ijdelheid.” (Prediker 3 : 19).

En toch, zoo ooit gedurende de eeuwen het „licht van Christus” ’s menschen ziel verlicht heeft, stond deze schoone waarheid van de opstanding helder en klaar zij aan zij met de andere denkbeelden in het plan van zaligheid.

„En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben”, roept Job uit: „toch zal ik in mijn vleesch God aanschouwen!” En om de hoop in Israël, dat het geloof in de opstanding verloren had, te hernieuwen, zeggende: „onze beenderen zijn verdroogd, onze hoop is verloren”, leidde de Heer Ezechiël naar een vallei gevuld met de verbleekte overblijfselen van menschen en beval: „Profeteer over deze beenderen en zeg tot dezelve: „En Ik zal zenuwen op u leggen, en vleesch op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven en gij zult levend worden!” En de profet voegt er aan toe: „Toen profeteerde ik gelijk als Hij mij bevolen had; toen kwam de geest in hen en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gansch zeer groot heir.”

Zulke gloeiende getuigenissen echter ten spijt, duurde het ongelooft voort in Israël; zoodat een geheele secte, de Sadduceërs, de ontkenning van een opstanding tot het hoofdbeginsel van hun godsdienst maakten. Ten laatste kwam de tijd, wanneer deze heerlijke hoop in werkelijkheid aanschouwd werd in de opstanding van Jezus. Toch daarna, tot zelfs in de rangen der kerk gegrond op deze schoone waarheid, waren er twijfelaars. En tot hen richt Paulus zich in het eerste hoofdstuk aan de Corinthiërs: „Hoe zeggen sommigen onder u dat er geen opstanding der dooden is?” „Want indien de dooden niet opgewekt worden, zoo is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zoo is uw geloof tevergeefs; zoo zijt ge nog in uw zonden. Zoo zijn dan ook verloren die in Christus ontslapen zijn. Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn, hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen.” (1 Cor. 15 : 12—19).

Bemerkt gij wel hoe levenskrachtig Paulus de leer van de opstanding maakt?

Het is begrijpelijk dat de heiligen, zoo scherp berispt, toegestemd zouden hebben dat Christus zelve was opgestaan, zijnde de Zoon van God, en toch ontkennden dat dezelfde heerlijkheid de zondige menschheid ten deel zoude vallen. Paulus verklaart daarom: 1°. dat de opstanding van Christus geen persoonlijk wonder was, maar een voorbeeld in het plan van zaligheid, en werd uitgevoerd om een reddend geloof in de menschheid te scheppen; en 2°. dat, indien deze leer valsch zoude worden bewezen, dan het geheele plan van zaligheid in één zoude storten.

Noch is het moeilijk Paulus’ redeneering te volgen: Zaligheid sluit eeuwigen vooruitgang in; tegengehouden te worden door de een of andere hindernis langs den weg is als verdoemd te wor-

den — even werkelijk en op dezelfde manier zooals een stroom die door een dam afgesloten wordt. Zoo werden de zonen des verderfs verdoemd doordat zij voor zichzelf geen tweeden staat konden verkrijgen: zoo ook zouden wij verdoemd zijn, indien wij niet in staat zouden zijn voorwaarts en omhoog te bewegen uit de geestenwereld.

Maar sedert onze zaligheid afhangt van het feit van een opstanding, laten wij dan in 't kort de objectieve bewijzen daarvoor nagaan.

Neem eerst Paulus' getuigenis aangaande Jezus: „Dat Hij begraven is en dat Hij weder opgestaan is ten derden dage, naar de Schrift; en dat Hij gezien is geworden van Cefas, daarna van de Twaalven; daarna is Hij gezien geworden van meer dan 500 broederen op eenmaal; van welke verscheidenen tot op heden nog leven (A. D. 59), maar sommigen ontslapen zijn. Daarna is Hij gezien geworden van Jacobus; daarna van al de Apostelen; ten laatste van alle is Hij ook van mij, als van een omtijdig geboren, gezien geworden.”

Paulus noemt slechts vijf verschijningen van den herrezen Zaligmaker; maar de evangeliën tellen er 10 vóór zijn hemelvaart, en een — aan Paulus — daarna. En tezamen waren er meer dan 500 getuigen van het feit. Meer nog, deze bezoeken gebeurden bij tuschenpoozen gedurende 40 dagen en onder omstandigheden, waarbij hij gezien, gehoord en aangeraakt werd. Het is daarom onmogelijk aan het feit van Christus' opstanding te twijfelen.

Bedenk dan dat deze getuigen na de gebeurtenis leefden, enkelen van hen nog driekwart eeuw; ook dat, ofschoon het een tijdperk was van de uiterste wederbeschuldiging en vervolging, de vijanden der kerk toch niet één getuige vonden die het opgaf, die samenspande of zijn getuigenis tegensprak. Het is daarom niet waarschijnlijk dat er eenige vergissing zoude geweest zijn; Christus was werkelijk opgestaan, de eerste vruchten van een eeuwig beginsel van zaligheid.

Maar Heiligen der laatste dagen hebben nog een ander bewijs. Het boek van Mormon voegt zijn getuigenis van den verrezen Verlosser er bij, gelijk ook vele getuigen doen in de tegenwoordige bedeeeling. Wat meer zegt, deze getuigenis der laatste dagen betreft naast Christus ook nog anderen.

Het eerste opgestane wezen dat verscheen aan den jeugdigen Profeet, na den Vader en den Zoon, was Moroni, wiens sterfelijk leven op deze aarde slechts eenige eeuwen geleden, voorbijgegaan was. Daarna kwam Johannes de Dooper, die het Aärcnische Priesterschap bevestigde op Joseph en Oliver; dan Petrus en Jacobus, blijkbaar opgestane wezens, die tegelijk met Johannes den Openbaarder, een veranderd wezen, het Melchizedeksche Priesterschap bevestigden; dan kwamen Mozes, Elias en Elijah, op-

gestane of veranderde wezens, die in den Kirtland Tempel den 3en April 1836 de sleutelen van hun respectievelijke bedelingen aan den Profeet overgaven.

Aan deze laatste gedachte van de opstanding is een levendig voorval uit mijn eigen leven verbonden. In 1887 keerden meer dan 30 zendelingen terug uit de zuidelijke staten en president John Morgan, die bij ons was, had voor een afzonderlijken wagen gezorgd. Hier hielden wij 3 keeren per dag godsdienstoefeningen; zongen, baden en predikten. Eén van deze redevoeringen is in 't bijzonder waard herinnerd te worden. Het betrof de opstanding, en president Morgan eindigde met de woorden: „Broeders, indien gij in staat zijt het te ontvangen; de opstanding is nu voortgaande.”

De gedachte verwekte slechts oogenblikkelijke verrassing; in 't bijzonder wanneer wij ons herinnerden het groote aantal opgestane wezens die aandeel hadden in het begintijdperk van onze eigen bedeling. Niet slechts is de opstanding nu voortgaande; naar alle waarschijnlijkheid is zij voortgaande geweest sedert Jezus de banden van den dood en het graf verbrak.

Slechts door de opstanding te beschouwen als steeds voortdurende, kunnen wij haar ons indenken als een deel van een organisch geheel, hetgeen wij noemen het Plan van Zaligheid. Geboorte in den hemel, voorbestaan, sterfelijke geboorte, sterfelijk leven, dood, bestaan na dit leven — zijn zij niet alle schakels in een steeds langer wordenden ketting; gebeurtenissen, doorweven met eeuwige oorzaken en gevolgen? Waarom zou er dan een halte zijn bij den volgenden stap? Moeten wij de opstanding niet beschouwen, niet als iets willekeurigs, dramatisch, op een schouwspel gelijkend of als een kritiek tijdperk in 'n menschelijk leven, zooals dikwijls gedaan wordt; maar liever als de onvermijdelijke en logische oplossing van alle de voorafgaande stappen? Indien deze gedachte juist is, dan zal onze beurt om op te staan komen, wanneer wij rijp zullen zijn voor het hoogere leven, tot hetwelk opstanding de deur is.

En nu zullen wij ons veroorloven te vragen hoe de wonderbare gebeurtenis uitgevoerd zal worden? Slechts indien wij gewillig zijn in onze gedachten te houden dat wij, door zulks te doen, ons op zuiver theoretischen grond begeben. Hoe het ook zij, indien de grootte van de belangstelling een rechtvaardiging moge zijn voor onderzoek en een verlangen om te weten, dan hebben wij een reden om het te wagen tastende den weg naar het antwoord te vinden, met behulp van welke wijsheid ook die wij bezitten. Want wie van ons heeft geen liefdespand aan 't graf gegeven? Wie van ons kijkt niet, vroeger of later, uit naar zijn eigen oproeping tot de vallei van de schaduw des doods?

Laten wij dan eerst de noodzakelijke factoren der vraag voor ons nemen. Wanneer wij ooit denken aan de opstanding, verbeelden

wij ons het graf als zou het de geheele som van ons probleem bevatten. Maar slechts een gedeelte van de dooden daalt immer ten grave, en hoevelen van deze blijven zelfs gedurende honderd jaren dáár waar zij met zooveel eerbied neergelegd zijn? Waar zijn vandaag de millioenen lichamen door den vloed overstroomd? De millioenen die later de valleien van Euphraat en Nijl bevolkten? En zefs de billioenen die tot de moeder-aarde zijn wedergekeerd, iedere eeuw, gedurende duizenden jaren?

De mensch tracht zijn dooden te beschermen tegen de onmedoogende krachten des levens, maar alles wat hij voor zijn bezorgdheid ontvangt, is een kort uitstel. (Wordt vervolgd.)

RIJMPREEKJES.

No. 23. Een Merkwaardige Ontdekking.

Daar was een overlevering, die jaren reeds bestond, dat eenmaal in 't Bargello zich een muurportret bevond van Dante, middel-eeuwsch poëet, wiens faam ging over de aarde, maar niemand was er nú wiens oog ooit op dat muurbeeld staarde.

't Bargello, Florentijnsch paleis, werd op een dag bezocht door een artiest, die vroeg of hij naar 't kunstwerk speuren mocht. 't Werd toegestaan, waarop men hem in eene bergplaats leidde, waarin 't portret zich eens bevond, naar wat de volksmond zeide.

Hij liet den rommel, stroo en hout, verwijderen en begon aan 't wasschen van de muren, zoo voorzichtig als 't maar kon. De witkalk, grauw en zwart vergoord, ging zoetjesaan verdwijnen; en zie! het werk gaf hoop op loon: daar kwamen kleuren, lijnen...

Heeft straks de artiest zijn taak volbracht, 't herstellingswerk verricht, dan prijkt daar 't eerbiedwaardig en hoogernstige gezicht des grooten dichters, andermaal, als in vervlogen dagen; en hoort men ras van 't wonderbaar herstel alom gewagen.

Zoo was oudtijds Gods beeld bekend aan elken hemeltolk: Hij schiep ons naar Zijn eigen beeld, zóó leerde Israëls volk. En deze waarheid bracht het woord des Heilands nog veel nader: „Toon ons den Vader.” „Zie Mij aan, wie Mij ziet, ziet den Vader!”

Dat beeld was duidelijk, scherp omlijnd, toch deugde 't niet, zoo 't scheen. Men nam wat dwalingswitkalk en — de teekening verdween! Totdat er weder een Profet met zienssoog verwekt werd, door wien de Godsvoorstelling van voorheen opnieuw ontdekt werd.

Ruimt weg het puin van valsche leer, die stoflaag en dat rag van wijsbegeerte, zoogenaamd, dat daar voor eeuwen lag. Die dwalingswitkalk, grauw en goor, laat haar voorgoed verdwijnen! Een Ziener-artiest doet opnieuw des Hoogsten beeld verschijnen!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN

RUST IN CHRISTUS.

Eene redevoering gehouden door President Joseph F. Smith.

Wat een gedachtenveld is hier voor mij, voor u, voor mijn broederen geopend, en voor diegenen welke met ons vereenigd zijn in de verbonden van het nieuw en eeuwig verbond voor tijd en eeuwigheid! Indien Jezus Christus, de eeniggeborene van den Vader in het vleesch, niet de volheid ontving in den beginne, en daarvoor de Zoon genoemd werd, maar voortging en genade op genade toevoegde, totdat Hij de volheid ontving, is het duidelijk dat hij, die in Zijn voetstappen zal wandelen en Zijn plan voor leven en zaligheid aanneemt, genade op genade zal ontvangen, van onvolmaaktheid tot volmaaktheid komt, en hier een weinig en daar een weinig ontvangt, totdat hij de volheid zal ontvangen, gelijk de Zoon van God een volheid ontvangen heeft, en aldus, gelijk Christus, een erfgenaam van God en mede-erfgenaam met Jezus Christus worden. Ik gevoel mij onbekwaam om uiting te geven aan mijn gedachten en gevoelens die in mijn ziel branden, opgewekt door dit woord van Christus, deze heerlijke gelegenheid, die mij geschonken is door gehoorzaamheid aan de geboden Gods, om eenmaal te genieten de volheid van de heerlijkheid Gods, een volle waarheidskennis, een volheid van macht, en te bezitten een volheid van wijsheid, macht en glorie aan den Vader gelijk.

Is dit niet waardig om er voor te leven en de hoop er voor te koesteren? Is dit niet een onschatbare prijs, u aangeboden door uw gehoorzaamheid, door uw getrouwheid, door het licht aan te nemen en in het licht te wandelen gelijk Christus in het licht is; opdat gij met Hem gemeenschap moogt hebben en dat het bloed van Jezus Christus u van alle zonden moge reinigen. Ik dank mijn God voor dit heilig Evangelie; ik dank Hem voor dit verlangen, en deze hoop, die in mijn ziel gedrongen is om mijn God en Vader waardig te zijn; waardig om met Hem te wonen, waardig tot verhooving in Zijn Koninkrijk, en in Zijn tegenwoordigheid en gunst door de onmeetbare tijden der eeuwigheid te genieten.

Ik weet dat het Evangelie van Jezus Christus mij in staat zal stellen deze verhooving te bereiken en er is geen andere weg, waardoor een mensch kan zalig worden, geen ander plan aan de wereld geopenbaard, waardoor een mensch kan verheven worden en weder in de tegenwoordigheid van God terugkeeren. Er is geen andere weg. Heidenen hebben geleefd en heidenen hebben op aarde geheerscht. Ijделе wijsbegeerte heeft millioenen van Gods kinderen in de wereld geregeerd. Godsdiensten zijn van eeuw tot eeuw in de geschiedenis der wereld door wijsgeeren opgeworpen, maar nooit, nooit wist het volk goed wie God was, waaraan God gelijk is, en wat de mogelijkheden voor Gods kinderen zijn, tot op

den tijd dat Christus in het vleesch kwam en Zijn Evangelie openbaarde. Zij wisten het niet vóór dien tijd en wisten het ook niet, gelijk wij het voorrecht hebben om het vandaag te weten; want sommige dingen die bestemd waren om aan de kinderen Gods geopenbaard te worden, zijn vanaf de stichting der wereld verborgen gehouden, en zijn in onze dagen door den Profet Joseph Smith aan de wereld geopenbaard. Zij waren nooit te voren in de wereldgeschiedenis in hun volheid gegeven. Het heerlijke beginsel van den doop voor de dooden, de heerlijke vereeniging van man en vrouw, het heerlijke en eeuwige beginsel van de vereeniging van ouders en kinderen, hetwelk is een vereeniging en een verbond, even zoo onsterfelijk en eeuwig als de ziel van den mensch, en als het bestaan van God zelf — deze beginselen zijn te voren nooit ten volle in de wereldgeschiedenis geopenbaard. Zij waren niet in hun volkomenheid aan Adam gegeven, noch zijn zij in hun volheid in eenige andere bedeeing, die aan de menschen op aarde geopenbaard was, gegeven, totdat zij in deze bedeeing van de volheid der tijden door den Profet Joseph Smith tot ons kwamen.

Zijn alle dingen geopenbaard? Neen. Heeft God nog andere dingen aan Zijne kinderen te openbaren? Ja, vele; maar wij zijn nog niet bereid om grooter licht te ontvangen dan wij reeds ontvangen hebben, want waar veel gegeven is, wordt veel verlangd; aan ons is reeds veel gegeven, en God verlangt vandaag meer van ons, dan wij Hem geven. Wij willen niet in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is; wij willen de waarheid niet gehoorzamen, zooals Hij net van ons verlangt. Wij geven ons aan onze eigene zwakheden over; wij geven ons over aan de verzoeken, die ons omringen, aan onze eigene zelfzuchtigheid en onze menschelijke begeerlijkheden, inplaats van ons boven de zwakheden van den sterfelijken staat te verheffen en te zeggen: „Wat mij betreft, ik wil mijn God dienen, Zijn geboden onderhouden en onbevlekt voor Hem wandelen”. Wij doen het niet; nochtans zijn de Heiligen der laatste dagen het beste volk in de wereld. Wij leven met al onze zwakheden en onvolmaaktheden nader tot dezen grondslag.

Nu, de Heere zegene u. Moge vrede met u verblijven, mijn broeders en zusters. Breng het geloof van het Evangelie in uw harten! Weet, dat deze godsdienst van God, de wet van God is, en de voorschriften Gods aan Zijn kinderen op aarde, en hij is boven alle andere dingen verheven. Hij is boven het eigen ik, hij is boven de wereld, hij is boven goud en zilver, huizen en landen, hij is boven sterfelijkheid, omdat wij in hem niet alleen voor onze persoon en voor onze rechten en voorrechten verzekerd hebben, maar ook van de gave van het eeuwige leven, dat de grootste gave Gods is.

Er is niets dat er mede kan vergeleken worden. Het is het grootste op aarde — het is voor ons het belangrijkste in de wereld — het is Gods waarheid, de godsdienst van Jezus Christus, de leer van verlossing en redding van zonde en van onze eigene zwakheden en van het volmaakte inenten van den geest, van het werk en de kennis en macht en wijsheid van God, den gever van al het goede. Vrede zij met u, en mogen de zegeningen van gezondheid en liefde overvloedig met u zijn in al uw handelingen, dat gij altijd de vreeze des Heeren voor uw oogen moogt hebben.

Doch ik verlang niet dat ge zoudt denken, dat de godsdienst van Jezus Christus zwaar of lastig voor u is. Dat is niet zoo. God heeft gezegd: „Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”. Het is de verlossing van zonde. Hij, die verlost en bevrijd is van de zondenbanden, is de slaaf niet; maar degene, die een schuldenaar en gevangene blijft van de zonde, hij is de slaaf, hij heeft ons medelijden, onze sympathie noodig. Hij is het, die wij boven het juk van slavernij en zonden trachten te verheffen, om zich te verheugen in de bevrijding van zonde en overtreding.

Jezus Christus, de Zoon van God, was hiervoor in staat, terwijl Hij in het vleesch was, en is nu in staat om alles te genieten dat voor een rechtvaardig persoon mogelijk is om te genieten, en er is niets prijzenswaardigs, dat Hem ontzegd is geworden. Hetzelfde is mogelijk voor de Heiligen der laatste dagen. „O”, zegt iemand, „indien ik uw godsdienst zou naleven, zooals u hem aan mij uitlegt, dan zou ik geen vreugde meer hebben en mijn genoegens zouden ophouden.” O, gij dwaas. Ik kan ieder rechtmatig, ieder rechtvaardig genoeg genieten, dat eenig mensch op Gods aarde kan genieten, en indien ik getrouwer ben in het onderhouden van Gods geboden dan mijn broeder, kan ik mij meer verheugen dan dat het voor hem mogelijk is. In verhouding tot uw getrouwheid, uw vooruitgang in de kennis van God, zult ge in staat zijn om onvermengd geluk te genieten, want het is het Evangelie dat de ware vreugde brengt en bevrijding van ongerechtigheid.

God helpe ons de waarheid te zien en ze zoo duidelijk te onderscheiden als het licht van den dag van de duisternis van den nacht te onderscheiden is; dit is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

(De Utah-Nederlander.)

De edelste daden zijn niet altijd de meest schitterende. Het is gemakkelijker één groot offer te brengen in één uur, dan duizenden kleine opofferingen in den loop der jaren.

KOTZEBUE.

MOEDER!

13 Mei is de dag welke over geheel Amerika herdacht wordt als „Moederdag”. Jong en oud wijden dien dag aan haar, die het instrument in de handen van God was om hen in deze wereld voort te brengen.

Is er eenige taal of tong, of kan er in eenig werelddeel, land of natie, een naam gevonden worden, buiten dien van het Godsbestaan, welke het gemoed meer aandoet, meer meening bevat, onze gevoelens meer uitbrengt, ons meer aanspoort tot edele daden en reine gedachten, een warmeren gloed in onze harten te voorschijn roept en meer dan eenig ander iets ter wereld de aanleidende oorzaak is geweest om grootsche en verheven dingen te volbrengen dan de naam van „Moeder” en al wat die naam voor ons beteekent?

De mensch moge leven en groeien, wijsheid en kennis vergaren, hij moge bij machte zijn de aarde te meten en u nauwkeurig te verhalen hoever zij verwijderd is van de zon, de loopbaan van hemellichamen beschrijven, berichten van het eene naar het andere werelddeel zenden zonder dat eenige zichtbare verbinding bestaat, afstanden overwinnen en de elementen der aarde voor zijn doeleinden aanwenden, maar nimmer zal hij op deze aarde in zijn sterfelijken staat de bekwaamheid verwerven om met zijn kennis en wetenschap door woorden de volle beteekenis uit te drukken, of met de pen te beschrijven wat „Moeder” meent voor de kinderen der menschen. O, wat een schoonheid en pracht, wat een verheven goedheid en opofferende liefde ligt verborgen in „Moeder”.

Vanaf geboorte en den tijd dat baby met triomfantelijk stralende blikken naar haar die hem voedt opziet, als zijn voetjes voor het eerst de zwaarte van het lichaam kunnen dragen en hij zijn balans weet te houden en de eerste schreden doet, tot den tijd en daarna dat hij als man, die tot de volle kracht van het leven opgegroeid en tot het volle bewustzijn gekomen is om groote werken ten uitvoer te brengen en de wereld te weerstaan, is zij een factor in zijn leven, waar noode van gescheiden kan worden.

De band tusschen haar en haar vleesch en bloed is de heiligste van alle menschelijke banden. Alles waar zij toe in staat is, wordt aangewend om vreugde en blijdschap te voorschijn te roepen voor

hen die zij in smarte baarde. Het was „M o e d e r”, tot wie wij gingen als kind met de alle ons zoo toeschijnende groote moeilijkheden des levens en het was „M o e d e r”, die immer met raad en daad bijstond en het pad van doornen en distelen wist te veranderen in rozen en zonneshijn. Het is „M o e d e r”, die onze zijde niet verlaat door alle wisselvalligheden des levens. De wereld met haar denkbeelden moge vóór ons of tegen ons zijn en ondank voor loon uitreiken en vrienden mogen ons verlaten, maar zij komt met haar vertroosting, welke voor de ziel beduidt wat de dauw des hemels voor het dorstige gras is en is gewillig de wereld te trotseeren voor haar kind.

Vergeet haar nimmer, laten de goede lessen die zij leert of leerde een leidsman en richtsnoer op uw pad zijn, en bij alle handelingen die gij met uw mede-menschen verricht of zult verrichten, gedenk haar en vraag uzelve af: zoude „M o e d e r” daaraan haar goedkeuring kunnen schenken? Gedenk de gebeden van uw geduldige moeder, als zij de ongeduldige voeten in de zekere paden van kennis probeert te leiden. Hoe zij zich oefent om de vragende lippen te beantwoorden, zoodat zij de ziel moge ontwikkelen en niet hinderen die aan haar zorgen toevertrouwd is. Waarlijk de taak zoude onmogelijk zijn zonder het putten uit de zekere fontein van een Hemelsch Vader's wijsheid. God kon niet persoonlijk een elk kind aan de hand nemen en daarvoor schiep Hij „M o e d e r's”. En Hij zal ze altoos helpen, gij kunt er zeker van zijn. C. Z.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK”

DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

De Tempel gebouwd door opoffering.

Laten wij hier voor een oogenblik stil houden en in oogenschouw nemen wat het beteekende om den Tempel te bouwen.

Het gebouw kost meer dan een millioen dollars; de Heiligen waren arm en gedurende een groot gedeelte van den tijd dat de Tempel in aanbouw was, werden zij lastig gevallen door hun vijanden. De profet Joseph werd in balling gedwongen om zijn vijanden te vermijden, die hem naar Missouri trachtten te sleuren. Daardoor kon hij zijn persoonlijke aandacht niet aan het bouwen van den Tempel wijden, zooals hij onder andere omstandigheden zoude gedaan hebben; en op deze wijze werd het werk in een zekere mate vertraagd door de vijanden van het volk. Bovendien was het bouwen van dat gebouw niet gelijk aan het bouwen van

vandaag. De Heiligen konden hun hout niet klaar voor bewerking voor den Tempel van den houtkooper bestellen. Er waren geen ijzergieterijen, waar zij het benodigde metaal behoorlijk klaar gemaakt van konden verkrijgen, maar integendeel alles in 't bijzonder moest volbracht worden door de Heiligen. Het hout moest gehakt worden in de veraf gelegen bosschen van Wisconsin, naar Nauvoo gebracht worden en in planken gezaagd en klaar gemaakt worden voor de verschillende benooidgheden en gepolijst worden en het geheele werk moest uit de tienden van het volk gedaan worden. Als de Heere al hun tijd vereischt had, op welke wijze hadden zij zorg kunnen dragen voor hun familiën? Natuurlijk, Hij had dit kunnen doen, maar het was maar een tiende, let op, van hun tijd en middelen dat vereischt werd. En toch klagen sommigen van onze vrienden er over dat de Tempel niet binnen zes maanden voleindigd was. Onder deze omstandigheden zoude het natuurlijk een aantal jaren genomen hebben om het gebouw te voltooien.

Wij hebben gezien dat de heiligen tot Mei 1842 ijverig waren. Laten wij nu zien of zij niet voortgingen naarstig te zijn. Natuurlijk waren er die niet ijverig waren, maar dezen waren niet de getrouwen, niet diegenen die de Twaalven volgden. In de April-conferentie 1844, Patriarch Hyrum Smith de Heiligen toesprekende, zeide:

„Ik ben één van de commissie, d.i. de Tempel-commissie; de commissie vertelt mij dat de steengroeve geblokkeerd is, zij is gevuld met steenen, de steenhouwers wenschen werk; komt met uw wagens en paarden zoo spoedig als de conferentie voorbij is. Het is niet noodig voor mij om te zeggen wie zal komen en het werk doen. Ik profeteer dat ge het zult doen. Er is er niet één in de stad, die niet het goede wil doen als zij er mede bekend zijn, alleen één of twee uitzonderingen, en zij zijn niet waard om opgemerkt te worden; met hen zal God wel afrekenen en als Hij het niet doet, zal de Satan het wel doen.”

Nu ik weet dat Hyrum Smith een profeteet van God was, de Heere heeft zulks verklaard en zijn profetie heeft niet gefaald. Dit toont de gewilligheid van de Heiligen om dit werk te doen tot in 1844 aan.

In een mededeeling aan de Times and Seasons, 13 October 1844, geteekend „C”, hebben wij het volgende:

„De Tempel verrijst sneller dan verwacht had kunnen worden, en heeft een zeer imposant aanzien.”

Wederom op bladzijde 744 van deel 5 van de Times and Seasons (15 December 1844) wordt het volgende verklaard:

„De Tempel heeft met grootere snelheid vooruitgang gemaakt sinds den dood van Joseph en Hyrum dan ooit tevoren en de zaken in deze stad hebben nooit zoo voorspoedig er uitgezien als nu.”

En in een hoofdartikel in dezelfde courant van 15 Mei 1845:

„De Tempel maakt snellen vooruitgang en de Heiligen vereenigd zijnde, (als wij voorheen gezegd hebben) zijn vlijtig, sober, spaarzaam en vastberaden.”

In de *Times and Seasons*, deel 6, bladzijde 926:

„Na een weinig meer dan vier jaren harden arbeid, in waarlijk moeilijke tijden, en niet zonder het verlies van het beste bloed in de Kerk, aan den morgen van de 24ste van de laatste maand (April 1845) een weinig na zes uur hadden een flink aantal Heiligen de eer en vreugde om getuigen te zijn van het in zijn plaats leggen van den deksteen van den Tempel.”

In een brief van ouderling John Taylor aan Joseph Cain (*Mill. Star*, 8 : 31) vinden wij dit:

„Mijn gevoelens waren zeer eigenaardig, terwijl ik in het doopvont stond, hetwelk van steen is, en door de kamers ging en aan de Heiligen dacht hoe zij gearbeid en gestreefd hebben om het gebouw te voltooien.”

En in de *Times and Seasons*, deel 6, bladzijde 1017:

„Op Zondag 5 October (1845) door de onvermoeide inspanningen, onophoudelijke naarstigheid en hemelsch gezegenden arbeid, in het midden van beproevingen, moeilijkheden, armoede en wereldlijke veranderingen, plechtig gemaakt, in eenige gevallen, door dood, hadden ongeveer 5000 Heiligen de onuitsprekelijke vreugde en groote tevredenheid om voor de eerste maal in het Huis des Heeren in de stad van Joseph (Nauvoo) te vergaderen.

Van de penningen en tienden, millioenen zijn verrezen voor de eer van God, als een Tempel waar de kinderen van het laatste Koninkrijk tezamen kunnen komen en den Heere prijzen.”

Er zijn andere aanhalingen, maar deze zouden genoegzaam moeten zijn om den ijver van de Heiligen te bewijzen. Maar sommigen zullen zeggen: al deze getuigenissen zijn van diegenen welke belang daarbij hebben — van uw vrienden. Zouden wij de getuigenissen van onze vijanden moeten nemen, diegenen die onzen val in 't zicht hebben en die niet bekend zijn met de feiten? Niettemin zal ik de getuigenis er bijvoegen van één welke hoopte dat de Tempel niet voltooid zoude worden. In de *Messenger and Advocate* van Juni 1846, uitgegeven door Sidney Rigdon, vind ik het volgende:

„Dat volk (de Heiligen met Brigham Young) was er mede in kennis gesteld, dat zij dien Tempel, dien zij aan het bouwen waren, niet zouden voltooien. Het was hun verteld dat zij het dak er op en eenig binnenwerk zouden gedaan krijgen, maar het nimmer zouden voltooien.”

Nu merk dit op; hij voegt er aan toe:

„Geen volk arbeidde ooit harder om te bewijzen dat bovengenoemde verklaring valseh was, maar waar is het op uitgelopen? Juist zooals wij verklaarden dat het zoude zijn.”

Hier hebben wij de getuigenis van Sidney Rigdon, die de Twaalf en de Kerk en het bouwen van dien Tempel bestreed. Toch zegt hij dat zij ijverig waren, maar als hij zegt dat de Tempel niet

voltooid was, sprak hij te haastig. Dit artikel werd geschreven kortelings nadat de uittocht begon en te dien tijde was de Tempel nog niet voltooid, maar het was voltooid, voordat al de Heiligen Nauvoo verlaten hadden.

Ik veronderstel dat het onnoodig is om nog met dit gedeelte van het onderwerp voort te gaan; maar sinds onze leden van de Kerk de drogredeneering van de zijde van de ouderlingen van de „Reorganisatie” hebben te ontmoeten, zullen wij het doen.

De Nauvoo-Tempel was voltooid.

Om te bewijzen dat de Tempel voltooid was, bied ik het volgende aan. In de *Times and Seasons*, deel 6, bladzijde 1017, vinden wij het volgende:

„Het verschafte inderdaad een heilige tevredenheid om te denken, dat sinds 6 April 1841 (toen de eerste steen gelegd werd onder de meest moeilijke omstandigheden) sinds de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft waargenomen dat haar brood op de wateren geworpen werd; of beter gezegd hun gehoorzaamheid aan de geboden van den Heer verschijnen in den tastbaren vorm van een Tempel, geheel ingesloten, met ramen en tijdelijke vloeren er in, kansels en zitplaatsen, die noodig zijn om een vergadering, een algemeene conferentie voorafgaand, te houden.

En op bladzijde 1018,

„Het doopvont en de andere gedeelten van den Tempel zullen in een paar dagen gereed zijn om met de toebediening van de heilige tempelverordeningen (endowment) aan te vangen, waarvoor de getrouwen lang en naarstig gearbeid en vurig gebeden hebben, boven alle zaken begeerend om de schoonheid van den Heere te aanschouwen en Hem in Zijn heilig Huis te zoeken.”

Dit was in October 1845 en wij leeren dat het doopvont — dat is het permanente doopvont, hetwelk het vorige en tijdelijke verving — alzo de andere gedeelten van den Tempel in weinige dagen in gereedheid zouden zijn voor de toebediening van heilige verordeningen. Ik wensch nu naar een andere aanhaling te verwijzen uit de geschriften van den president van de „Reorganisatie”. Ik heb u alreeds voorgelezen dat hij verklaart dat het doopvont en de eerste vloer boven het sousterrain en één trap, alzo het sousterrain, voltooid waren. Hij bekrachtigt dit opnieuw in het volgende hoofdartikel in *Saints Herald* van 17 Februari 1904.

„Het werk aan den Tempel ging voort tot den herfst van 1845, mogelijk tot den zomer van 1846” — gij ziet dat hij er niet geheel zeker van is — „maar het gebouw was nimmer voltooid; en wat voor verordeningen er ook verricht werden, vonden plaats in kamers die niet geheel voltooid waren.”

Nu merk dit in 't bijzonder op:

„De noordelijke trap, de tweede of de bovenste auditorium en de zolder, waren geheel onvoltooid.”

Wij zullen nu de Times and Seasons van 20 Januari 1846 doorzoeken en zien wat zijn getuigenis waard is. Hier op bladzijde 1096 komt het volgende voor:

„Tot heden toe heeft Januari ons zacht weer gegeven, hetwelk, in het midden van onze toebereidselen voor een uittocht in de volgende lente, een uitstekenden tijd gegeven heeft om den Tempel te voltooien.

De Tempel heeft nog nimmer zulk een voltooid aanzien te aanschouwen gegeven als dat het nu schenkt.”

Nu vraag ik uw aandacht wat direct hierna volgt:

„De zolder-verdieping was in December voltooid”.

Dat was in December 1845. Gij kunt u herinneren dat de president van de Reorganisatie verklaart dat de „Zolder geheel onvoltooid” was. Maar om voort te gaan met de aanhaling.....

„En als de Heere voort blijft gaan met ons te zegenen, zal de eerste verdieping boven sousterrain in de maand Februari voltooid zijn, gereed om in te vergaderen. Het doopvont, hetwelk op 12 ossen staat, is ongeveer gereed, en de vloer van de verdieping is gelegd; zoodat alle bespiegelingen over den Tempel van God te Nauvoo, moeten ophouden.”

De tijdelijke vloeren waren in October 1845 gelegd, zoodat deze vloeren de permanenten moeten geweest zijn, en terwijl de tijdelijke gereedmaking in October voor het doel was om het gebouw in gereedheid te brengen voor de verordeningen, deze voltooiing was blijvend.

Hier is een interessant punt in de getuigenis van dezen man. De gedeelten van den Tempel, die de president van de „Gereorganiseerde Kerk” zegt voltooid te zijn geweest — geëindigd, verklaart de Times and Seasons hier, zouden nog voor eenige dagen niet voltooid worden of met Februari, maar het gedeelte van het gebouw, hetwelk hij zegt dat „geheel onvoltooid was”, wordt hier verklaard voltooid te zijn in de vervolgen maand December 1845. Ik zal niet redetwisten met hem over het feit, dat de gedeelten die hij beweert onvoltooid te zijn geweest, voltooid waren, want zij waren voltooid, maar wat is zijn getuigenis als bewijs waard als het tegenover de verklaring van de Times and Seasons wordt geplaatst? Eenvoudig niets meer dan om te bewijzen dat hij er niets van afwist. Nu, wie zullen wij nu gelooven? De Times and Seasons te dien tijde uitgegeven, of den president van de „Reorganisatie”, die zijn verklaring 40 jaar later maakte? Herinner als hij toegeeft dat de Tempel voltooid was, slaat zijn heele gebouw tegen den grond aan — het zal toch vroeger of later vernietigd worden, want het is op zand gebouwd. (Wordt vervolgd.)

BELANGRIJKE GESCHIEDKUNDIGE DATUMS.

23 Dec. 1805. Joseph Smith geboren te Sharon, Windsor County, Vermont, Ver. Staten.

Voorjaar 1820. Joseph Smith ontvangt zijn eerste visioenen.

21 Sept. 1823. Joseph Smith wordt onderricht waar de platen waren.

22 Sept. 1827. De platen aan Joseph Smith overgegeven.

Voorjaar 1830. Het Boek van Mormon gedrukt.

6 April 1830. De Kerk georganiseerd.

November 1833. De Heiligen verdreven vanuit Jackson County, Missouri.

17 Maart 1836. Tempel te Kirtland, Ohio, ingewijd.

Winter 1838. De Heiligen uit Missouri verbannen.

Voorjaar 1839. De Heiligen komen te Nauvoo aan.

6 Aug. 1842. Joseph Smith profeteert dat de Heiligen verdreven zouden worden naar het Rotsgebergte.

27 Juni 1844. Joseph en Hyrum Smith vermoord. (Charthage, Ill.)

Februari 1846. De Heiligen verdreven uit Illinois.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Te Haarlem werd 13 April een buitengewone vergadering gehouden. Een honderd niet-leden waren tegenwoordig en alle aanwezigen luisterden met aandacht naar de volgende ouderlingen: Francis de Brij, Jacobus J. de Brij en conferentie-president Hendrik Landwaard.

Alle voorradige boeken werden verkocht en eenige onderzoekers gaven hun adressen op met het verzoek om bezocht te worden.

Zondagnamiddag 22 April werd er op het Noorder kerkhof een openlucht-vergadering gehouden rondom het graf waar de twee zendelingen begraven zijn. Conferentie-president Bowa de Vries, ouderlingen John Borger en John Smeding waren tegenwoordig. De leden van de Groningsche gemeente waren allen opgekomen en het Groningsche zangkoor, waar die gemeente met recht trotsch op kan zijn, zong schoone liederen. Vele vreemdelingen luisterden naar de boodschap van Leven en Licht, die in duidelijke en krachtige woorden verklaard werd door ouderling Bowa de Vries.

Conferentie aankondiging.

De groote Arnhemsche conferentie zal Zaterdag 26 en Zondag 27 Mei gehouden worden.

Zaterdagmiddag half drie, zendelingen-vergadering;

Zaterdagavond 8 uur, groote openbare vergadering;

Zondagmorgen 10 uur, groote openbare vergadering;

Zaterdagmiddag 2 uur, een vergadering voor de leden der Kerk;

Zondagavond 7 uur, groote openbare vergadering.

Alle vergaderingen zullen in de zaal Emmastraat gehouden worden, uitgezonderd Zondagavond, daar er dan in het gebouw Centraal in de Bakkerstraat vergaderd zal worden.

Overleden.

Te Rotterdam is 14 April overleden Alma Grootepas, zootje van Leendert Grootepas en Roelofje Fennema. Kleine Alma werd 5 September 1917 te Rotterdam geboren en 4 November 1917 ingezegend door zijn vader, ouderling Leendert Grootepas.

Te Utrecht is 1 April overleden zuster Petronella Elizabeth Grimlijkhuisen, dochter van Nicolaas van Luijn en Johanna Hartog. Zuster Grimlijkhuisen werd 26 Januari 1849 te Utrecht geboren en werd 16 September 1901 door ouderling M. Bakker gedoopt en bevestigd door ouderling John H. Peterson.

Zuster Clazina Verwij, dochter van Pieter Keller en Margaretha Kellena Zwart, is 24 April te Leiden overleden. Zij werd 12 Februari 1840 te Meidrecht, prov. Utrecht, geboren en werd 4 November 1922 door ouderling John Visser gedoopt en door president John P. Lillywhite bevestigd.

INHOUD.

Een moderne studie van de opstanding " 141 Rijmpreekjes " 145 Rust in Christus " 146 Moeder! " 149 Oorsprong van de „Gereorga- niseerde Kerk" " 150		Belangrijke geschiedkundige „ datums " 155 Uit ons eigen Zendingveld „ 155 Conferentieaankondiging . . „ 156 Overleden " 156
---	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.